

for det første at tyde paa, at der ikke har været stor Lyst fra de enkelte Medlemmers Side til at tale i denne Sag, men dernæst har man maaske ogsaa fundet det nødvendigt at lægge en Smule Mundkurv paa dem, thi jo vanskeligere en Sag er at forsvare, desto bedre er det, at den lægges i en enkelt Mands Haand. Naar man imidlertid har ladet denne ene Mand tale, synes jeg, at det er et Tegn paa, at man har følt Trang til at sætte et Slags agrarisk Stempel som en Slags Etikette paa Forslaget for at faa Folketinget til at gaa ind paa det. Det gør mig meget ondt, at man netop havde valgt det ærede Medlem til at sætte hvad jeg vil kalde en falsk Etikette paa denne Lov. Derved, at det ærede Medlem anbefaler Loven, giver man den jo et vist agrarisk Præg, som jeg mener, at de allerfleste af dem, som se rigtig agrarisk paa Sagen, ikke kunne anerkende, at den har. Jeg vil haabe for det ærede Medlem, at det ikke sker altfor tit, at han kommer i Ilden paa den Maade, thi jeg er saa bange for, at man vil komme til at miste Troen paa det blaa Stempel, som han har faaet af Agrarforeningen. Det Medlem, som jeg taler til, er naturligvis det ærede Medlem for Roskilde (Rosleff), en Mand, som jeg for saa vidt har haft stor Tiltro til, men jeg har dog ved forskellige Lejligheder tidligere set, at han har kunnet gaa i Marken netop øjensynligt med det Formaal at sætte en agrarisk Etikette paa Lovforslag, som vare fuldstændig antiagrariske. Et af de Resultater, som blev anset for de største, vi fik i Fjor, var Telefonloven. Det ærede Medlem var jo med i Udvalget, og jeg vil sige, at det var væsentlig ham, det skyldtes, at Udvalget kom med den Indstilling, det gjorde. Her nede i Salen kom saa det ærede Medlem for Nørre-Sundby (J. Jensen) til Undsætning. Det undrer mig for Resten, at han ikke har været udkommanderet ved denne Lejlighed, ikke at tale om det ærede Medlem for Næstved (Frandsen), som sikkert vilde gøre sig ved at træde i Marken her, men dem har man jo ikke hørt noget til. Hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgkreds (J. Jensen), som talte sidst, angaar, da maa jeg rette lidt ved hans Forstaaelse af, hvad jeg sagde, thi jeg antager ikke, at han med Vilje har misforstaaet mig. Han sagde, at jeg havde udtalt, at naar jeg ikke vilde gaa med til denne Lov, var det, fordi den vilde have til Følge, at Landarbejderne kom med. Det er sikkert en temmelig tyk Misforstaaelse. Hvad jeg sagde var, at jeg øn-

skede at faa Landarbejderne med, men paa det Grundlag, hvorpaa denne Lov er bygget, følte jeg, at det vilde være umuligt at faa dem med. Jeg var ganske klar over, at der, naar denne Lov blev vedtagen, vil blive rejst en vældig Agitation paa Landet for at faa Landarbejderne til at forlange en lignende Ulykkesforsikring, og de ville kunne forlange den med absolut Ret. Man vil imidlertid her komme i den Forlegenhed, at de Folk, som skulle betale, ikke have noget at betale med. Enten maa man altsaa sige nej til Landarbejderne, som i og for sig have mere berettigede Krav end de Folk, som komme ind under denne Lov, eller ogsaa maa man lægge det over paa Hartkornet, og i begge Tilfælde vil man være lige daarlig stillet. Jeg sagde derfor, at jeg ikke kunde være med til Loven paa Grund af det Princip, der er lagt til Grund for den, fordi jeg mener, at naar der kommer Krav fra Landarbejderne, ville vi staa saaledes, at vi maa gøre Uret enten til den ene eller til den anden Side, idet vi enten maa sige nej til Landarbejderne eller lægge en Byrde paa Hartkornet. Naar man begynder at lovgive paa denne Maade, kan jeg nemlig ikke tænke mig, at man om et Aar eller to med nogen som helst Berettigelse kan sige: Nu ville vi have en Forsikring for Landarbejderne og for de udelukkede i det hele, men den skal være efter helt andre Principper, nu skal hele Samfundet betale; thi saa vil man fra den anden Side med Føje kunne sige: Nej, naar vi betale for vore, maa I ogsaa betale for eders Arbejdere. Som jeg sagde første Gang, er jeg for mit Vedkommende i det heldige Tilfælde at være ganske i Konsekvens med min Stilling i Fjor, men for øvrigt vil jeg sige, at den megen Tale om, hvilken Stilling man tidligere har indtaget, ikke har saa meget paa sig. Der er jo fra flere Sider blevet henvist til Afstemninger i Fjor, men fordi man en Gang har begaaet en Fejl, er det dog ikke en nødvendig Følge deraf, at man begaar den samme Fejl en Gang til, tværtimod tror jeg, at man bedst kan gøre sin Fejl god igen ved ikke at begaa den en Gang til. Jeg vil gentage den Tak, jeg forleden rettede til det moderate Parti, fordi det endelig har emanciperet sig saa meget, at det tør have en Mening om en Sag — særlig en Sag som den foreliggende. Det saa i lang Tid ud, som om de Herrer slet ingen Mening turde have. Jeg tror ogsaa, at Vælgerne ude i Landet, ogsaa de, der høre til Reformpartiet — der er jo